

Descrèdit i regeneració

En les seves darreres intervencions, inclosa la de Sant Jordi, el president de la Generalitat ha reiterat la centralitat del doble repte que la societat catalana té al davant: fer efectiva la sobirania política i superar la crisi econòmica. D'acord. Però, encara que insistir-hi pugui semblar descortesia, em sembla imprescindible afegir-hi un tercer element, lligat als anteriors però amb perfil específic: el procés de regeneració i qualificació democràtica.

Continua sent urgent la necessitat d'aclarir i resoldre els casos de presumpta corrupció, d'abús de poder o de males pràctiques en la política catalana. Cal establir amb precisió i diligència les responsabilitats de cadascú. I plantejar el nou marc deontològic i el model de comportament exigible als representants i càrrecs públics. La ciutadania ha de percebre que en cap moment no s'oblida aquest objectiu col·lectiu inajornable. Complementàriament, cal reiterar el compromís amb la millora dels mecanismes de la participació democràtica. Només així es pot començar a fer front al descrèdit de la mena de política que ha predominat aquests anys. Marcada per l'encarcament, la burocratització, el taticisme, el partidisme, l'electoralisme... I, al capdavant, pel segrest de la política que n'han fet els seus professionals, i la seva reducció a un espectacle mediàtic monòton, previsible i artificios. Haver de celebrar unes noves eleccions sense la llei electoral promesa tantes vegades no seria un bon símptoma.

En la mesura que el mètode triat per fer la transició catalana cap a la plena sobirania –i per procedir al control dels propis recursos o a la definició d'un nou model econòmic i social– és escrupolosament democràtic, la qüestió de la quali-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

tat i la credibilitat dels procediments democràtics resulta fonamental. De cara al conjunt de la població catalana i de cara a l'exterior. El canvi d'escenari i d'agenda en la política catalana de l'últim any pot ser considerat com l'efecte no només d'un desplaçament social de l'hegemonia –que ho és–, sinó també d'una incipient però autèntica i ambiciosa revolució democràtica. Qui vulgui liderar la transició a l'estat propi i la superació de la crisi, haurà de liderar també la renovació del sistema democràtic i l'eixamplament i aprofundiment de les formes de participació. Una democràcia de baixa qualitat, com la que ara mateix compartim, sense vida gaire més enllà del marc institucional estricte, sota sospita de ser poc més que l'espai on grups de poder o de pressió dirimeixen les seves batalles, allunyada dels moviments socials amb més capacitat mobilitzadora i més a prop de la sensibilitat de la majoria..., no sembla la via millor per desempallegar-nos de l'estat que patim, i, per descomptat, no

Una democràcia de baixa qualitat com la que compartim no pot ser la plataforma adequada per constituir un estat nou

pot ser la plataforma adequada per a la constitució de l'estat nou que volem.

Ara sabem que un dels arguments d'autoritat esgrimits per justificar l'aposta per les mesures d'austeritat davant la crisi estava basat en càlculs erronis. Als cracs del ram els havia passat per alt. Han quedat desacreditats. El govern català, mentrestant, ignorant la llei i el mandat parlamentari, aprima per imperatiu pressupostari una de les poques estructures d'estat que tenim: la Corporació de Mitjans Audiovisuals. I, a manca de projecte nou, per justificar l'ERO que vol aplicar, utilitza la cúpula de la mateixa empresa per desacreditar i devaluar els seus treballadors, el principal actiu del grup.

El descrèdit de la política institucional només pot revertir a partir de la seva pròpia iniciativa i el compromís clar de regeneració. Aquest descrèdit alarmanant no el disminueix la capacitat d'autoorganització de la gent mitjançant els seus propis òrgans. Més aviat l'incrementa. Perquè les xarxes o entitats ciutadanes ocupen els espais socials abandonats per una política oficial massa autista. I sort que ho fan. En àrees decisives de la vida col·lectiva d'avui, el protagonisme polític és més fàcilment exercit per assemblees i organitzacions que no participen de la política reglada que no pas per partits, sindicats, institucions o governs.

Per això, molt aviat, el dia que ens convocarem a pronunciar-nos sobre el futur del país, descobrirem que les posicions oficials de la majoria de partits resulten poc rellevants en la formació del criteri de les persones. Perquè les persones ja s'hauran adonat de la transcendència del dia, i hauran decidit a partir de lideratges i referents que tinguin per més propers, creïbles i dignes de confiança.